

DZIENNIK URZĘDOWY MINISTERSTWA FINANSÓW

WARSZAWA, 23 sierpnia 1950 **Nr 21** Poz. 125-127

TREŚĆ:

OKÓLNIKI:

125

OKÓLNIK

z dnia 4 sierpnia 1950 r.

w sprawie podstawy wymiarowej podatku hotelowego. Nr PM 12856/5/50.

Przepis § 5 wzorcowego statutu o podatku hotelowym (Monitor Polski z r. 1948 Nr A-75, poz. 655) stanowi, że za podstawę opodatkowania służy czynsz należny za najem lokalu lub jego części wraz z należnością za korzystanie z mebli, pościeli, oświetlenia, ogrzewania i wszelkich dodatkowych świadczeń połączonych z najmem lokalu, lub jego części. Tymczasem organa inspekcyjne stwierdziły, że niektórzy płatnicy omawianego podatku wbrew powyższym przepisom statutu wzorcowego nie wliczają do podstawy wymiaru podatku hotelowego należności za usługi, połączone z wynajmem lokalu, stanowiące dodatkowe świadczenia, o których mowa w wymienionym wyżej przepisie statutu wzorcowego.

W związku z powyższym Ministerstwo Finansów poleca organom finansowym dopilnować aby płatnicy obliczali podatek hotelowy od właściwej podstawy opodatkowania, tj. łącznie z należnością za wszelkie dodatkowe świadczenia, połączone z wynajmem lokalu, lub jego części. W przypadku stwierdzenia nieprawidłowości przy obliczaniu przez płatników omawianego podatku organa finansowe obowiązane są na podstawie art. 126 dekretu z dnia 16 maja 1946 r. o postępowaniu podatkowym (Dz. U. R. P. Nr 27, poz. 174) wydać i doręczyć płatnikom odpowiednie decyzje. W końcu Ministerstwo Finansów przypomina, że płatnicy odpowiadają z mocy samego prawa całym swoim majątkiem za zaniechanie ustawowego lub zleconego obowiązku obliczenia i pobrania od podatnika należności z tytułu zobowiązania podatkowego, za pobranie w kwocie niższej niż należało, jak również za niewpłacenie właściwym władzom we właściwym terminie sum pobranych (art. 9 ust .2 dekretu z dnia 16 maja 1946 r. o zobowiązaniach podatkowych).

Podsekretarz Stanu
Prof. Dr L. Kurowski

126

OKÓLNIK

z dnia 7 sierpnia 1950 r.

w sprawie księgowania podatku obrotowego. Nr KS/2/2/50.

W związku z zarządzeniem Ministra Finansów z dnia 5 lipca 1950 r. w sprawie zmiany zarządzenia Ministra Skarbu z dnia 15 lutego 1950 r. w sprawie poboru w roku 1950 podatku obrotowego od przedsiębiorstw państwowych i państwowo-spółdzielczych, Ministerstwo Finansów komunikuje, że nakłady z tytułu przemysłowego podatku obrotowego obliczone na podstawie stawek objętych planem finansowym, winny być księgowane, jak dotychczas, w klasie 4-ej, natomiast różnica pomiędzy nakładami obliczonymi na podstawie stawek wyżej cytowanego zarządzenia a nakładami obliczonymi wg stawek przewidzianych w planie finansowym winna być traktowana jako zmniejszenie realizacji i księgowana w klasie 9-ej J.P.K.

Dyrektor Departamentu Prof. dr St. Skrzywan

127

OKÓLNIK

z dnia 10 sierpnia 1950 r.

w sprawie ramowych, przeciętnych norm zysku brutto i netto w obrotach przemysłu nieuspołecznionego odcinka gospodarczego, opartych na cenach zatwierdzonych przez władze cennikowe. Nr PM 14564/1/50.

I. Na podstawie przepisów ustawy z dnia 2 czerwca 1947 r. o zwalczaniu drożyzny i nadmiernych zysków w obrocie handlowym (Dz. U. R. P. Nr 43, poz. 218) oraz dekretu z dnia 21 kwietnia 1948 r. o ustalaniu cen na niektóre artykuły w przemyśle prywatnym i spółdzielczym (Dz. U. R. P. Nr 23, poz. 157) — Departament Cen Ministerstwa Handlu Wewnętrznego ustalił dotychczas w **skali krajowej,** w zasadzie w oparciu o określone receptury produkcyjne bądź normy techniczne oraz o wstępnie kalkulowane zyski — ceny produkcyjne, hurtowe i detaliczne na szereg świadczeń przemysłu (i rzemiosła) nieuspołecznionego odcinka gospodarczego. Ustalenie cen w skali krajowej z reguły dotyczy produkcji, zbywanej przez producenta na rzecz gospodarki uspołecznionej (zwłaszcza na rzecz odpowiedniej branżowo centrali handlowej przemysłu państwowego) za pośrednictwem odpowiedniej branżowo centrali przemysłu prywatnego. Ustalenie cen w skali krajowej wyjątkowo dotyczy również poszczególnych, określonych decyzją władzy cennikowej, artykułów produkcji, zbywanych na wolnym rynku bez pośrednictwa central przemysłu.

Na podstawie przepisów ustawy z dnia 18 listopada 1948 r. o dostawach, robotach i usługach na rzecz Skarbu Państwa, samorządu oraz niektórych kategorii osób prawnych (Dz. U. R. P. Nr 63, poz. 494) Departament Cen Ministerstwa Handlu Wewnętrznego oraz inne centralne bądź terenowe władze cennikowe, na ogół w oparciu o typowe wstępne kalkulacje wyników — indywidualnie ustaliły (i ustalają) ceny **na konkretne przypadki** (poszczególne transakcje) dostaw, robót i usług, objętych działaniem powyższej ustawy i wykonywanych przez nieuspołeczniony odcinek gospoadrczy na zamówienie gospodarki uspołecznionej.

Ministerstwo Finansów, działając w porozumineiu z Ministerstwem Handlu Wewnętrznego — podaje do wiadomości i odpowiedniego wykorzystania w postępowaniu podatkowym następujące ramowe, przeciętne normy zysku brutto i netto, wkalkulowane przez władze cennikowe przy zatwierdzeniu (ustaleniu) obowiązujących w skali krajowej cen produkcyjnych, hurtowych i detalicznych (Cz. I i II nin. okólnika) oraz następujące zasadnicze wytyczne władz cennikowych co do kalkulacji wysokości odpłaty za świadczenia, wykonywane w ramach powołanej wyżej ustawy o dostawach, robotach i usługach (cz. III), wraz z objaśnieniami:

I.

CENY W SKALI KRAJOWEJ

na produkcję z materiałów własnych wytwórcy i odpowiadające im ramowe normy zyskowności, skalkulowane przez Departament Cen Ministerstwa Handlu Wewnętrznego.

Lp.	Gałąź przemysłu artykuł produkcji (zbytu)	Podstawowa kalkulacyjna zyskowność **netto** u producenta dokonującego sprzedaży po cenie produkcyjnej	Dodatkowa kalkulacyjna zyskowność **brutto** u producenta dokonującego sprzedaży po cenie hurtowej	detalicznej
		w stosunku do obrotu około %		
1	2	3	4	5
1	**Przemysł szklany**			
	a) cygarniczki szklane	15	13,79	21,88
	b) ozdoby choinkowe (eksport)	10	—	—
	c) ozdoby choinkowe (obrót krajowy)	15	20	28,57
2	**Przemysł lekki metalowy**			
	a) druty, spirale i łańcuchy	10—15	13,04	15,25
	b) gwoździe i teksty: budowlane, fornierskie, szewskie, szklarskie i tapicerskie	10—15	13,04	15 25
	c) siatki druciane plecione	10—15	13,04	15,25
	d) produkcja przeciętna (inne asortymenty)	10—15	14	18—20
	e) produkcja: pionierska, o b. precyzyjnym wykonaniu oraz artykułów o szczególnie ważnym znaczeniu gospodarczym	12—15	14	18—20
3	**Przemysł chemiczny**			
	a) atramenty i tusze zwykłe	10	13,79	19,35
	b) atramenty i tusze specjalne	15	13,79	19,35
	c) barwniki do tkanin w torebkach i w gałkach	10	13,79	19,35
	d) gumki do wycierania: ołówkowe, atramentowe, kreślarskie, maszynowe	10	13,79	19,35
	e) kolońskie wody	18	20	26—28
	f) kosmetyczne wyroby	18—21	20	26—28
	g) kleje biurowe i fotograficzne	10	13,04	17—20
	h) mydło do prania o zawartości tłuszczu 42% i 65%.	10	10,71	13,04
	i) mydła lecznicze i toaletowe specjalne	10	16,67	25
	j) mydła do prania 62%	10	10,71	13,04
	k) mydła półtoaletowe	10	10,71	13,04
	l) mydła toaletowe popularne 66% i do golenia	10	10,71	20
	m) pokost lniany naturalny	10	15,25	16,67
	n) świece parafinowe stołowe	10	10,71	13,04
	o) świece, świeczki i znicze nagrobkowe	10	10,71	13,04
	p) świeczki choinkowe	10	10,71	13,04
	r) zaprawa do podłóg i pasta do obuwia: terpentynowa, terpentynowo-benzynowa i terpentynowo-montanowa	10	10,71	20
4	**Przemysł włókienniczy**			
	a) wyroby: wełniane, półwełniane, bawełniane, ubraniowe i bieliźniane (artykuły tkackie i pończosznicze — tzw. transakcje wiązane)	15	9,09	16—22
5	**Przemysł odzieżowy**			
	a) wyroby: wełniane, półwełniane bawełniane, ubraniowe, i bieliźniane (konfekcja — tzw. transakcje wiązane)	10	7,41	18—22
6	**Przemysł drzewny**			
	a) beczki do piwa	10	—	—
7	**Przemysł spożywczy**			
	a) cukierki twarde zawijane i niezawijane: zwykłe, specjalne, miętowe, mentolowe i mleczne	10	9,09	20
	b) figurki cukrowe i baranki, zajączki, jajka wielkanocne	10	10,71	20
	c) cukiernicze pieczywo: biszkopty, herbatniki, sucharki i wafle	10	9,09	20
	d) fermentacyjne wyroby: wina i miody	15	10,71	20
	e) gazowe wody: kwas, lemoniada, oranżada, woda sodowa	10—15	—	24—25
	f) kawa zbożowa	10	9,09	16,67
	g) makaron	10	7,41	13,79
	h) marmelada i powidła	10	9,09	18,03
	i) musztarda	10	9,09	20
	j) namiastki i przyprawy spożywcze: budynie, galaretki, proszki, olejki	10	9,09	20
	k) owocowe warzywnicze przetwory: soki, konfitury, kiszonki	10	9,09	19—20
	l) zaprawy do wódek	10	9,09	20
	Ceny w skali krajowej za świadczenia usługowe.			
1	Przecieranie dłużyt w tartakach jednotrakowych	13—15	—	—
2	Szycie konfekcji cieżkiej oraz bielizny (usługi nakładcze)	10	—	—
3	Cięcie, przecieranie i obróbka piaskowca	10	—	—

II.

1. Za przemysł w rozumieniu nin. okólnika należy uważać zawodową działalność wytwarzającą, przetwarzającą i usługową, zakwalifikowaną przez organa władzy przemysłowej do przemysłu typu fabrycznego w ramach przepisów prawa przemysłowego. Wskazania nin. okólnika mają jednakże odpowiednie zastosowanie również co do wytwórczości rzemieślniczej, o ile w poszczególnej sprawie stan faktyczny to uzasadnia. Odnośne świadczenia rzemiosła na rzecz gospodarki uspołecznionej z reguły powinny być dokonywane za pośrednictwem Centrali Rzemieślniczej.

2. Za nieuspołeczniony odcinek gospodarczy należy uważać gospodarczą działalność podatników podlegających opodatkowaniu według działu II dekretu z dnia 25 października 1948 r. o podatku dochodowym (Dz. U.R.P. Nr 52, poz. 414).

3. Za obroty, oparte na cenach zatwierdzonych przez władze cennikowe, należy uważać obroty, fakturowane (dokonywane) według zasad i cen, ustalonych przez te władze lub przez instytucje, upoważnione przez władze cennikowe do kształtowania cen.

4. Przez ramowe, przeciętne normy zysku, skalkulowane przez władze cennikowe, należy tu rozumieć typowe normy, wynikające z elementów ceny, opartej w zasadzie na dokonanej przez te władze wstępnej kalkulacji typowego cyklu produkcji oraz zbytu.

5. W praktyce, z natury rzeczy, mogą zachodzić i zachodzą odchylenia od tak skalkulowanych norm (ust. 4) — zarówno w górę jak i w dół i odpowiednie podatkowe ujęcie wyników, podlegających opodatkowaniu, należy do obowiązków organów finansowych. Odnośne świadczenia należy zatem ujmować podatkowo w sposób indywidualny, w oparciu o wyniki podatkowej oceny całokształtu kalkulacji. Obowiązek przedstawienia odpowiednich dowodów w celu ich oceny przez organ finansowy — ciąży przede wszystkim na zainteresowanym podatniku i nieprzedstawienie przez niego tych dowodów upoważnia organ finansowy do ustalenia podstawy opodatkowania, stosownie do przepisów podatkowych, w oparciu o dane, jakimi ten organ rozporządza.

Różnice pomiędzy wynikami, skalkulowanymi przez władze cennikowe, a podlegającymi opodatkowaniu, mogą zachodzić w szczególności w przypadkach zastosowania przez podatnika odmiennych od ustalonych przez te władze — receptur produkcyjnych, również w przypadkach istnienia u danego podatnika indywidualnych warunków produkcji i zbytu, odmiennych od przyjętego w cennikowej kalkulacji typu zasadniczego. Różnice, o których mowa, zachodzić mogą w wyniku zaoszczędzenia przez danego podatnika kosztów wytwarzania oraz sprzedaży np. poprzez własną jego i członków jego rodziny pracę; różnice, o których mowa, zachodzą oczywiście w przypadku pobrania cen wyższych od skalkulowanych przez władzę cennikową.

6. Ramowe przeciętne normy zysku, skalkulowane przez władze cennikowe w skali krajowej i wykazane w cz. I nin. okólnika z reguły dotyczą jedynie tych gałęzi produkcji i usług materialnych i tego rodzaju obrotów w ramach poszczególnych gałęzi produkcji i usług, które nin. okólnik wymienia. Do obrotów: a) nie opartych na zasadach ustalonych (zatwierdzonych) przez władze cennikowe, b) nie udowodnionych przez podatników w sposób wskazany w ust. poprzednim oraz c) nie objętych unormowaniem przez władze cennikowe—przedmiotowe, ramowe wskaźniki dochodowości z reguły nie mogą mieć zastosowania. W szczególności dotyczy to również przypadków zastosowania przez danego podatnika — odmiennych od ustalonych przez władze cennikowe receptur produkcyjnych bądź norm technicznych oraz pobrania cen wyższych od skalkulowanych (ustalonych) przez władzę cennikową.

7. Podstawowa kalkulacyjna zyskowność netto u producenta na szczeblu cen produkcyjnych (kolumna 3 tabeli z cz. I nin. okólnika) z reguły dotyczy produkcji i zbytu na rzecz gospodarki uspołecznionej. Istotą świadczeń na rzecz tej gospodarki z reguły jest tu przekazywanie odnośnej produkcji (usług) przez producenta do dyspozycji branżowej centrali przemysłu prywatnego, która, poprzez odpowiednią branżowo centralę przemysłu państwowego, w charakterze ajenta zbywa towar na rynku uspołecznionym, na rachunek producenta po cenach produkcyjnych.

8. Pod pojęciem ceny produkcyjnej w ujęciu przepisów o kształtowaniu cen należy rozumieć cenę, fakturowaną przez producenta hurtownikowi (odbiorcy hurtowemu). W cenie tej mieszczą się w szczególności: koszt własny produkcji, podatek obrotowy obciążający przedsiębiorstwo producenta, obciążająca producenta prowizja ajencyjna centrali oraz zysk producenta na szczeblu ceny produkcyjnej.

9. Dodatkowa kalkulacyjna zyskowność brutto u producenta na szczeblu cen hurtowych (kol. 4 tabeli) oraz na szczeblu cen detalicznych (kol. 5 tabeli) — w przedmiotowym zagadnieniu — dotyczy zbytu produkcji, dokonywanego bez pośrednictwa central przemysłu i wiąże się z przyjętą w polityce kształtowania cen zasadą łączenia marż zarobkowych: produkcyjnej, hurtowej i detalicznej.

10. Pod pojęciem ceny hurtowej w ujęciu przepisów o kształtowaniu cen należy rozumieć cenę, fakturowaną przez producenta (kupca) detaliście (kupcowi szczebla detalu, odbiorcy detalicznemu). W cenie tej mieszczą się w szczególności: cena produkcyjna oraz marża (zysk brutto) przewidziana dla hurtownika, doliczalna do ceny produkcyjnej.

11. Pod pojęciem ceny detalicznej w ujęciu przepisów o kształtowaniu cen należy rozumieć cenę, fakturowaną (liczoną) przez producenta (kupca) bezpośredniemu konsumentowi. W cenie tej mieszczą się w szczególności: cena hurtowa oraz marża (zysk brutto) przewidziana dla detalisty, doliczalna do ceny hurtowej.

12. Przyjęta zasada łączenia marż zarobkowych: produkcyjnej, hurtowej i detalicznej—zmierza do ukształtowania na rynku jednolitych detalicznych cen sprzedaży i uregulowana została orzeczeniem Biura Cen Ministerstwa Handlu Wewnętrznego w porozumieniu z Ministerstwem Skarbu (L. dz. B. Cen C-IV—O—857 z dnia 29. III. 1949 r.) w sposób następujący: — producent, obok wkalkulowanego w cenę produkcyjną zysku wytwórcy, może pobierać marżę zysku, przewidzianą dla hurtownika, czyli pobierać cenę hurtową, jeżeli z pominięciem lub przy braku ogniwa hurtu zbywa produkcję wprost detaliście franco odbiorca, a ponadto może pobierać marżę zysku, przewidzianą dla detalisty (czyli pobierać cenę detaliczną), jeżeli — zgodnie z imienną koncesją — zbywa produkcję bezpośrednio konsumentowi we własnym zakładzie wytwórczym lub we własnym punkcie detalicznej sprzedaży. Powyższe łączenie marż nie może jednak powodować przekroczenia maksymalnych cen detalicznych (w przypadku urzędowego ich określenia), zbyt zaś po cenach: a) produkcyjnych, b) hurtowych, i c) detalicznych — w ramach przepisów o księgach handlowych i podatkowych — powinien być odrębnie w księgach wykazywany.

13. Powyższa (ust. 12) zasada łączenia marż zarobkowych z natury rzeczy, z reguły — jest praktycznie wykorzystywana przez podatników, a w następstwie, w określonych okolicznościach, wyraża się wzrostem podstawowej zyskowności na produkcji, uzależnionym od rodzaju cen pobieranych przez danego producenta — sprzedawcę od odbiorców.

14. Wykazane w kol 4 i 5 tabeli (cz. I nin. okólnika) dodatkowe kalkulacyjne zyskowności brutto w stosunku procentowym do obrotu ujęte są w skali średniej arytmetycznej ważonej w przypadkach, gdy w obrotach odnośną grupą asortymentu artykułów produkcji obowiązują różne marże (zyski brutto do zakupu) określone w poszczególnych wykazach marż ogłoszonych przez Departament Cen Ministerstwa Handlu Wewnętrznego.

15. Wykazy marż o których mowa w ust. 14, ujmują wskaźniki procentowe zysku brutto (marże procentowe) w stosunku do zakupu, niniejszy okólnik przeliczył tak ujęte wskaźniki na wskaźniki w stosunku do obrotu. Przeliczenia dokonano wedle następującej formuły matematycznej: zysk brutto w stosunku do obrotu równa się zyskowi brutto w stosunku do zakupu (marży) pomnożonemu przez 100 a podzielonemu przez sumę 100 plus zysk brutto w stosunku do zakupu. Konkretnie np. zyskowi brutto w stosunku do zakupu (marży) równemu 25 odpowiada zysk brutto w stosunku do obrotu równy 20 wedle wyliczenia: (25×100) podzielone przez $(100 + 25) = 2.500 : 125 = 20$. Jeżeliby chodziło o sprawdzian odwrotny, ma zastosowanie formuła następująca: zysk brutto w stosunku do zakupu (marża) równa się zyskowi brutto w stosunku do obrotu pomnożonemu przez 100 a podzielonemu przez różnicę 100 minus zysk brutto w stosunku do obrotu. Konkretnie odpowiednio do przykładu pierwszego: $(20 \times 100) : (100 - 20) = 2.000 : 80 = 25$.

16. Z uwagi na fakt, iż tendencją zasady łączenia marż zarobkowych jest ujednolicenie cen rynkowych bez względu na to, czy towar przechodzi na rynek konsumcyjny wprost od producenta czy też poprzez samoistne, odrębne szczeble hurtu i detalu — w marże zarobkowe, przewidziane dla hurtownika oraz detalisty, wkalkulowane są wszelkie koszty ogólne i sprzedaży, w szczególności podatek obrotowy. W związku z tym producent, zbywający swą produkcję np. wedle cen hurtowych — w określonych okolicznościach — dwukrotnie wkalkulowuje w cenę zbytu co najmniej część kosztów ogólnych, a zawsze dwukrotnie pozycję podatku obro-

towego: raz podatek obrotowy wynikający z ceny produkcyjnej, drugi raz padatek należny od dokonanego obrotu wedle ceny hurtowej (zob. również ust. 7 co do elementów ceny produkcyjnej).

17. W celu analitycznego i odpowiedniego praktycznego wykorzystania wskazań, zawartych w nin. części okólnika — przy opodatkowaniu przemysłu, zbywającego produkcję po cenach hurtowych (obecnie hurt jako odrębna jednostka gospodarcza w gospodarce nieuspołecznionej praktycznie nie istnieje), należy mieć na uwadze, że cena produkcyjna z reguły określona jest kwotowo, a cena hurtowa z reguły powinna być wyższą od ceny produkcyjnej o marżę zarobkową hurtownika, czyli w grupie przemysłu o zysk brutto w stosunku do ceny produkcyjnej, która stanowi tu swego rodzaju cenę zakupu. Znając w ten sposób prawidłową z reguły kwotę obrotu na szczeblu cen hurtowych i stosując do niej odpowiednią, wskazaną w kol. 4 tabeli z cz I nin. okólnika — dodatkową kalkulacyjną zyskowność brutto, otrzymuje się kwotę dodatkowego kalkulacyjnego zysku brutto. Po odjęciu od tego zysku kwoty potrącalnych wedle przepisów o podatku dochodowym — kosztów ogólnych i sprzedaży, związanych ze sprzedażą **na szczeblu hurtu** — otrzymuje się kalkulacyjną kwotę zysku netto z tytułu różnicy cen hurtowych i produkcyjnych. Kwota kalkulacyjnego zysku netto tkwiąca w wartości produkcji wedle cen produkcyjnych w zasadzie wynika z zastosowania wskazanej w kol. 3 tabeli — podstawowej kalkulacyjnej zyskowności netto do wartości produkcji wedle cen produkcyjnych. Kwota odnośnego zysku kalkulacyjnego w analizie podatkowej powinna być odpowiednio skorygowana:

a) przez doliczenie pozycji podatku obrotowego oraz ajencyjnej prowizji centrali przemysłu prywatnego, wkalkulowanych w cenę produkcyjną a nie ponoszonych przez producenta w przypadku dokonywania przezeń zbytu na szczeblu cen hurtowych (zob. również ust. 7 nin. części okólnika),

b) przez ewentualne doliczenie innych niepotrącalnych wedle przepisów o podatku dochodowym elementów ceny produkcyjnej np. robocizny zaoszczędzonej pracą członków rodziny podatnika,

c) przez ewentualne odliczenie potrącalnych wedle przepisów o podatku dochodowym — kosztów lub strat, wstępnie nie wkalkulowanych przez władze cennikowe w cenę produkcyjną. Skorygowana w ten sposób kwota kalkulacyjnego zysku netto tkwiąca w wartości produkcji wedle cen produkcyjnych, doliczona do prawidłowo wyprowadzonej kalkulacyjnej kwoty zysku netto z tytułu różnicy cen hurtowych i produkcyjnych — daje kalkulacyjną kwotę zysku netto na obrocie kształtowanym wedle cen hurtowych.

18. Analiza zysku netto na obrocie wynikającym ze stosowania przez producenta — cen detalicznych, przebiega odpowiednio.

III.

Przy normowaniu (zatwierdzaniu) cen w ramach działania przepisów ustawy z dnia 18 listopada 1948 r. o dostawach, robotach i usługach na rzecz Skarbu Państwa, samorządu oraz niektórych kategorii osób prawnych — władze cennikowe, w przypadkach indywidualnego ustalania cen, bazują zasadniczo na wstępnie kalkulowanej zyskowności około 10% netto od obrotu. W przypadkach świadczeń: a) o charakterze pionierskim, b) polegających na precyzyjnym technologicznie wykonaniu, c) dotyczących artykułu szczególnie ważnego dla gospodarki ogólnej — władze cennikowe normują wartość (cenę) odpłaty, kalkulując zysk netto w wysokości ok. 12—15% od obrotu.

IV.

1. Indywidualne normowanie cen przez władze cennikowe na transakcje, wymagające zgodnie z przepisami ustawy o dostawach, robotach i usługach (cz. III) — decyzji władzy cennikowej, ma miejsce jedynie w tych przypadkach, gdy dla przedmiotu świadczeń, mających być wykonanymi przez gospodarkę nieuspołecznioną na rzecz zamawiającej gospodarki uspołecznionej, brak jest cen ustalonych w skali krajowej bądź bezpośrednio (kwotowo) bądź pośrednio (przez procentowe narzuty marż zarobkowych do ustalonej kwotowo ceny podstawowej). W przypadkach ustalenia cen w skali krajowej — obowiązują krajowe ceny (marże) generalne.

2. Transakcje oparte na przepisach ustawy o dostawach, robotach i usługach — z natury rzeczy — zachodzić mogą i zachodzą w ramach zawodowej działalności wszelkich gałęzi przemysłu.

3. Transakcje te (ust. 2) w zasadzie oparte są na indywidualnych decyzjach odpowiedniej władzy (organu władzy) cennikowej, decyzje te z reguły są zaś oparte na szczegółowej, jednakże wstępnej kalkulacji nakładów i wyników.

4. Świadczenia związane z omawianymi transakcjami również należy zatem ujmować podatkowo w sposób indywidualny, w oparciu o wyniki podatkowej oceny całokształtu kalkulacji poszczególnych transakcji. Obowiązek przedstawiania odpowiednich dowodów w celu ich oceny przez organ finansowy — ciąży przede wszystkim na zainteresowanym podatniku i nieprzedstawienie przez niego tych dowodów — upoważnia organ finansowy do ustalenia podstawy opodatkowania, stosownie do przepisów podatkowych — w oparciu o dane, jakimi ten organ rozporządza.

V.

1. Podając do wiadomości i odpowiedniego wykorzystania w postępowaniu podatkowym powyższe zasady i ramowe przeciętne normy zyskowności, stosowane przez władze cennikowe przy zatwierdzaniu cen w przemyśle — Ministerstwo Finansów poleca, by akta wymiarowe poszczególnych zainteresowanych podatników zawierały niezbędne materiały dowodowe, uzasadniające, w ramach przepisów podatkowych konkretne opodatkowanie.

2. Niniejszy okólnik obowiązuje, poczynając od obrotów osiągniętych w miesiącu sierpniu 1950 roku.

VI.

Równocześnie Ministerstwo Finansów poleca przejawiać szczególną czujność przy opodatkowaniu obrotów i dochodów, nie opartych o ceny produkcyjne ustalone przez władze cennikowe oraz przy opodatkowaniu obrotów i dochodów, wynikających z transakcji, dokonywanych bez pośrednictwa branżowych central przemysłu prywatnego.

Biorąc tu pod uwagę wskazaną w cz. II niniejszego okólnika zasadę łączenia w jednym ręku marż zarobkowych producenta, hurtownika i detalisty oraz fakt, iż obecnie odrębny hurt na szczeblu wymiany w gospodarce nieuspołecznionej praktycznie nie istnieje — szacunkowe normy zysku przedsiębiorstw przemysłowych, określone w okólniku Ministerstwa z dnia 21 października 1947 r. Nr D. V. 9881/1/47 (Dz. Urz. Min. Sk. Nr 35, poz. 329) z reguły należy uważać za minimalne.

Za Ministra Finansów
Prof. Dr L. Kurowski
Podsekretarz Stanu

KOMUNIKATY

o unieważnieniu blankietów asygnat kasowych.

Unieważnia się:

1) blankiety asygnat kasowych Serii H za Nr 457844 i 456561, brak których stwierdzony został w Wydziale Finansowym Miejskiej Rady Narodowej w Gorzowie Wlkp.

2) blankiety asygnat kasowych Serii H. za Nr 441561 i 441231, brak których stwierdzony został w Wydziale Finansowym Prezydium Powiatowej Rady Narodowej w Mogilnie.

3) blankiet asygnaty kasowej Serii H. za Nr 452844, brak którego stwierdzony został w Wydziale Finansowym Prezydium Powiatowej Rady Narodowej w Gostyniu.

Redakcja i Administracja Dziennika Urzędowego Ministerstwa Finansów. Warszawa, ul. Wileńska 2/4.

Prenumerata wynosi rocznie zł 2000; półrocznie — zł 1100; kwartalnie — zł 600.
Należność za prenumeratę należy wpłacać z góry na 15 dni przed rozpoczęciem kwartału kalendarzowego na konto czekowe Administracji Dz.Urz. Min. Finansów w P. K. O. w Warszawie Nr I-4428.
Inne ogłoszenia — zł 90 za 1 mm szerokości jednej szpalty.
Reklamacje z powodu nieotrzymania poszczególnych numerów wnosić należy do Administracji.

Cena zł 30

Druk PWPW. Warszawa, ul. Sanguszki 1. Zam. 14201 B-116727. 20.000 24 VIII — 2